

РЕШЕНИЕ

№ 5363

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радевя и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5508** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез адв. Д. П., срещу решение № 84531 от 29.04.2020 г., постановено по НАХД № 7414 по описа за 2019 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 102 състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 22-005300/11.04.2019 г., с което на жалбоподателя на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.415, л.1 от КТ, като е намален размера на наказанието на 1700 лв. и е потвърдено НП в останалата му част.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че първоинстанционният състав не бил изследвал обективно събраните доказателства по делото, нито е взел в предвид наведените от жалбоподателя доводи-посоченото ЕГН на лицето Х. К. Г., за което се твърди, че не е било изплатено трудово възнаграждение, никога не е било работник в дружеството и

не е сключвало договор с него. АНО не бил изпълнил задълженията си по чл.52, ал.4 от ЗАНН, т.к. имало разминаване във фактическото описание на нарушението и липсвала идентичност спрямо лицето, чиито права били нарушени. Нарушен бил чл. 57, ал.1, т.5 досежно описание на нарушението-описанието следвало да бъде пълно, точно и ясно. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС. В съдебно заседание касаторът редовно призован не се явява и не изпраща представител. Постъпила е молба от 10.09.2020г, с която моли да се даде ход на делото, като поддържа подадената касационна жалба. Представя списък разноски по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрк. стойкова, оспорва жалбата. Моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийската градска прокуратура, прокурор К., дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XI касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя изцяло. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които

е извършено.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал.1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

В случая е безспорно доказано и е установено, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ на 01.03.2019 г., като не е изпълнил дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, с протокол за извършена проверка с изх. № ПР1902035/13.02.2019 г. предписание под № 7, касаещо изплащането от страна на работодателя [фирма] уговореното трудово възнаграждение на Х. К. Г. за м.12.2018 г., като срокът на това предписание е изтекъл на 28.02.2019 г.

Нарушението е свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, като изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, а нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Към момента на извършване на последваща проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение до 28.02.2019 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал.1 КТ се смята за довършено.

Разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ е императивна, като нарушаването ѝ се осъществява чрез бездействие, а неспазването на задълженията произтичащи от нея, дава основание, по преценка на контролните органи /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/ за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, което след като е влязло сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая - 28.02.2019 г., то се счита за извършено.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност не следва да се обсъждат в настоящото производство. Няма спор, че предписанието не е изпълнено съобразно установеното по делото. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. В случая не е установено, предписанието да е било обжалвано и е влязло в сила.

Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

Съдът споделя и доводите на СРС, за липса на основания за приложение на чл.415в от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

Наложено наказание е в рамките на предвидения от законодателя размер, като настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на СРС, касаещи намаляване размера му.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 84531 от 29.04.2020 г., постановено по НАХД № 7414 по описа за 2019 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 102състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК: [ЕГН], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н С.,[жк], № 39, вх.А, ет.8, ап.24, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ съдебни разноси по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.